2
20.12.1976
250 Krş

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Y. Ergindoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Haftalık Siyasi Gazete

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

BAĞIMSIZ TÜRKİYE ●Haftalık siyasi dergi ●Sahibi:Mustafa KIYICI ●Yazı işleri md. Süleyman ASLAN ● Yönetim yeri:Ticarethane sokak No:I2/7.ACağaloğlu-İstanbul. ● Baskı:Karaca ofset ●Abone şartları yurt içi – yıllık I20 lira 6 aylık 60 lira Yurt dışına iki katıdır. 13-12-1976

İÇİNDEKİLER

Halkımız Filistin halkının yanında.....I

Köyden mektup.....2
BAŞYAZI:Çıkış yolu vardır.....3
Gerçek kahraman örgütlü halktır.....4
İcazet sorunu.....5
DGM'ler kalktı,zindanlar dolu.....5
Altı yılda nereden nereye geldik?.....7
FİLİSTİN DÜNÜ BUGÜNÜ.....8
Oligarşik devrimmi, faşizimmi.....II
Kitle örgütleri üzerine.....I2
Doğal afet değil siyasal rezalet.....I3
Alman emperyalizmi hegamonyası perçinleniyor.....I4
Avrupa hapishanelerinde Türkler.....I5
Filistin devrimi ve şili:ALLENDE PUTLAŞTIRILAMAZ.....I6

KÖYDEN MEKTUP

Açlıktan öldü cümlesi- bize ilk bakışta çarpıcı gelebilir. Günümüzde değerini kaybetmiş- fakat bin yıllar ayakta durabilmiş bir ata sözü vardır. "Kimse açlığından ölmemiş" Bu cümle yoksulların- doğruları düşünebilmelerini önlemek için zenginlerin- attığı bir slogan olduğu- artık açığa çıkmıştır.

Ben diyorum ki,açlıktan ölmek çok yönlüdür. İnsan sabun alamaz istendiği gibi yıkanamazsa, bitlenir,tifoya, sıtmaya, yakalanır, hasta olur ve erken ölür. Vücudun ihtiyacı eti vs.i yiyemezse, zayıf kalır, hastalığa yakalanır ve erken ölür. Yokluk aile içinde geçimsizliği- huzursuzluğu, boşanmaları yaratan en etken şeydir Böyle olunca insan ister istemez, düşünceye meraka kapılır. Bu da veremin arayıpta bulamadığı, en büyük fırsattır. Bunlar ve daha çoğaltabileceğimiz erken ölüm çeşitleri, ekonomik yokluğa dayanmaktadır. O - nun için, bu çeşit ölümlere açlıktan öl mek diyoruz.

BAKIN NAHİYEDE NE OLDU!

Adı Durandı. Bir çok işleri yanlış yaptığından duran diyorlardı. Karısı Ayşa dudu ile birlikte, bir türlü düzene koyamıyorlardıyaşantılarını. Ekece, kazanç getirecek hiç bir şeyleri yoktu. Yokluk geçimlerini hergün biraz daha bozuyordu.Tam sayamayacağım ama, beş kadar çocuklarıvardı. Borçlanma ve yarınlarından güvensiz - lik arttıkça, Yanlış Duran karısını dövüyordu. Ana Ayşadudu ne yapsaydı? kocasından ayrılsa olmazdı. Namus belası ayrılamadı. Sonra ayrılsa bile kime varacaktı? genç yaşında ağzında dişleri kalmamıştı.

Yanlış Duranın, kırda on dönüm kadar tarlası vardı, yıl yağmurlu giderse , biraz buğday kaldırır, zor zar geçinirdi. Bu tarlaya NAHİYENİN eşrafı sayılan Ahmet bey el koydu. Yanlış Duran, yokluktan dava bile açamadı, üstelik eve gelip, öfkeyi karıdan aldı. (Bir temiz dövdü karıyı)

Ne yapacağını bilemeyen, yaşamak - tan ümidini kesen, Ayşadudu, akşam evde kimse yokken, aralıktaki, bit için kullanılan, Dedete torbasını aldı Parçın içine koca bir avuç koydu, üzerine biraz su döktü, gözünü yumup, hepsini birden içti. Aradan bir saat geçmeden size ömürler oldu Yanlış Duranın dünya başına yıkılmıştı.Aylardır tıraş bile olamayan bu adamın, çocuklarda elinde kaldı. Komşular, Allah alnına böyle yazmış diyerek defnettiler.

Gerçekte Allah, bu kadının alnına böyle mi yazmıştı? bence uyutuyorlar.Emperyalistler,Kapitalistler ve Ağalar, bizi aldatmaca yaparak uyutuyorlar. Bilmeliyiz ki bunlar, işçi,köylü, ve tüm ezilen insanların düşmanıdırlar. Açlıktan ölmemek, hakkımızı alabilmek için mücadele edelim. Bunun en somut şekli, birleşmektir BİRLEŞELİM. Hak verilmez, alınır düşüncesini unutmayalım, ve tüm yoksullara yayalım.

ALİ INAN

BAŞYAZI

ÇIKIŞ YOLU VARDIR

Tozdan dumandan ferman okunmuyor. MC iktidarının temsil ettiği faşist cephenin de istediği budu. Demirel "Bu anarşi değildir, düpedüz cinayettir" diyor. Bir bakıma doğru: Polisde işkenceyle adam öldürme, cinayet, sokakta cinayet, okul kapılarında, sınıflarda cinayet

Güçleriyettiğince anarşiyi kışkırtıyorlar. İşkenceyi devleti yönetmenin olağan yöntemi haline getirdiler. Emniyetçe ifadesine baş vurulan vatandaş gittiği yerden sağ çıkıp çıkmayacağını bilemiyor.

Çağımızın ilerici düşüncesini benimsemiş gençler bir şartlanmaya itilmişlerdir: Polisle karşılaşan genç şöyle diyor kendi kendine: "ellerine düşersem işkenceden ya sağ çıkmam ya sakat kalırım. Öyleyse vuruşurum ama teslim olmam".

Siyasi cinayetleri kışkırtma politikası, faşist katilleri koruma politikası, işkence politikası sonunda bu şartlanmayı yaratmıştır.

İstanbul'un Okmeydanı'nda bir polisin öldürülmesiyle sonuçlanan olayınfaili, kurşunu sıkan kişiden çok bir avuç işbirlikçi asalağın çıkarı için bu ortamı kasıtlı olarak yaratanlardır, güdük demokrasiye bile dayanamayanlar, onu sistemlibiçimde baltalayanlardır, açık faşizmi tezgahlayanlardır.

Ankara'da Ziraat Fakültesi kapısında faşistlerin öldürdüğü genç kız öğrenci için ayni şeyi söylemenin olanağı yoktur. Burada MC ve onun temsil ettiği açık faşizm özlemindeki güçler, dolaylı olarak değil, doğrudan doğruya sorumludurlar. Onlardır faşist terör örgülerini kurduranlar. Onlardır işledikleri cinayetlerin hesabının kendilerinden sorulmayacağı güvençesini faşist katillere verenler.

Faşist cephe pervasızdır. Artık darbelerini yalnızca sola değil, siyasal yelpazenin ortasına da indiriyor. Geçtiğimiz hafta Pasinler'de faşist Ülkü Ocaklı saldırganlar, CHP'nin genel sekreterine ve onun la birlikte bulunan heyete taşlı sopalı saldırıya geçtiler. Genel sekreter yaralananlar arasındaydı.

Asayişi sağlaması için göreve çağırılan Pasinler Kaymakamının Türkiye'nin en büyük partisinin genel sekreterine verdiği cevap anlamlıdır. "Sizde Pasinler'e gelmiyeydiniz." diyor kaymakam bey. Erzurum Valisi de, bölgenin en büyük mülki amiri sıfatıyla başından yaralanmış Eyüpoğlu ve öteki yaralı CHP'lilerle alay ediyor. Ülkü Ocaklıların onlarla kartopu oynadığını söylüyor.

MC. Türkiye'yi bu duruma düşürmüştür. Ve bu durumda vatandaşın başının çaresine bakmaktan başka çıkar yolu kalmamıştır.

Koskoca Türkiye halkı buna layık değildir. Bu durumdan elbette ki çıkılacaktır. Nasıl? Demirel'in önerdiği gibi sıkıyönetimle değil elbet. MC.'nin Üniversitelere el koymasıyla değil.

Bu durumdan bir tek çıkış yolu var: Tüm demokratik güçlerin MC'ye karşı, faşizme karşı yığınsal şahlanışı.

Bu yılın Ağustos, Eylül aylarında Türkiye'nin demokratik güçleri başarılı sınav verdi. Siyasal eğilimleri farklı tüm yurtseverler DGM'lerin yasalaşmasına karşı, omuz omuza durdular. Ve faşist cephe gerişletildi. Demokratik güçler faşist cepheyi daha da gerilere sürecek, MC'yi iktidardan düşürecek güçtedir. Onun için

Faşizme karşı omuz omuza.

GERÇEK KAHRAMAN ÖRGÜTLÜ HALKTIR

Mart öncesi emperyalizmin çeşitli oyunlarıyla bölünüp parçalanan çeşitli kamplara ayrılan Türkiye solu, bu bölünmüşlüğünü günümüzde de sürdürmektedir.Öyle ki faşizme karşı omuz omuza durulacağı yerde, birbirine karşı duyduğu kini faşistlere karşı bile duymayan grup ve grupçuklar var. Bu durumun emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ekmeğine yağ sürdüğü açık. Bu başına buyruk - luk ortamında bir grup içinde yer alan kişinin bir süre sonra biraz biraz teorik bilgisini genişletip ağzı laf yapmaya başlayınca, hele devrim şehitlerinden birini de lafta lider kabul edince kendini "usta" ilan ettiği çok görülen bir olay.

Bu sağlıksız bir durumdur. Küçük burjuva çevrelerde teorisyen kesilip masa başında devrim üstüne devrim yapan ancak bir işçiye kendi davasını anlatmaktan aciz bu "ustalar" özde ne yapmaktadırlar? Yaptıkları özetle şudur: bir yandan gerçekleştirmekle yükümlü olduğumuz Türkiye devriminin sorunları üzerinde düşünme ve çözümler getirme konusunda alanı, ithal edilmiş hazır devrim reçetelerinden medet umanlara bırakırken; öte yandan Türkiye gerçeklerinden kopuk, Türkiyenin içinde bulunduğu dünyanın somut şartlarından kopuk soyut ve soyut olduğu kadar da keskin lafazanlıkla vakit geçiriyorlar. Sonuçta her tahlile göre ayrı bir Türkiye çıkıyor ortaya. Kendi dışındaki ekip ve gruplara benzememek, farklı olmak çabası aynı olaya başka başka isimler verilmesi sonucunu doğuruyor. Örneğin hakim sınıfların isimlendirilmesi kimine göre Latin Amerika'dan ithal oligarşi, kimine göre tekelci burjuvazi, kimine göre yerli finans kapital, kimine göre de komprador burjuvazi olup çıkıyor. Biri çıkıp kimlermiş bunlar dese, hepsi kaçınılmaz olarak aynı düşmanı gösterecek.

Bir de bu "usta"ların kendilerine özgü mücadale anlayışları var. Burada bilimsel sosyalizmi yaratıcı ruhla Türkiye gerçeklerine uygulamak için gösterişten uzak, nankör işlere talip olmak yerine saman alevi gibi parlayıp sönen ve iz bırakmayan işlere sarılmak ve bir sürü mücadele lafı edip yerinde oturmak,yerinde oturmayıp da kazara bir şeyler yapınca da en uygun dönemeçte, keskin bir özeleştiri yapmak tavrını görüyoruz. Ama o, özeleştiri yapmış kişi tavrından hemen çıkıp gene hiç bir şey olmamış gibi etrafına üç-beş genç toplamaya çalışmanın, kariyerist duygularını her ne pahasına olursa olsun ön plana çıkarmanın ve onu tatmin etmenin yollarını arıyor. İçinde bulunduğumuz ortamda buluyor da.

Sağlıksız durumun bazı görüntüleri bunlar. Elbetteki bu durum sorumlu militanların aktif çabalarıyla sona erdirilecektir. Başına buyrukluğun önü alınacaktır. Devrimci mücadeleye zarar verici tavırlar içinde olan herkes adımını atarken kendisinden hesap soracak bir merkezin varlığını ergechis sedecektir. Sorumsuzluk başına buyrukluk gerçek proleterya partisinin olduğu ortamda yeşerme olanağı bulamayacaktır.

Belki de bu yüzden bu tür grupların elebaşıları reddedemedikleri için savunmak zorunda kaldıkları hareketin birliğini içten içe baltalıyorlar.Ve "Şehirde Subaşı olmaktansa iki evli köyde padişah olmak iyidir" tavrını güdüyorlar, Bu tutum kariyeristliğin mevki düşkünlüğü uğruna devrimci mücadeleyi geri plana itmenin ta kendisidir. Ancak bilinmelidir ki devrimci hareketin ilkeli birliğinin önüne dikilen kariyerizmin çürük duvarları kaçınılmaz olarak yıkılacaktır. Hem de kendi "militanlarının" da etkin çabasıyla...

Bu dağınıklık dönemi, militanın partili olması gereğine inananların aktif mücadelesi ile sona erdirilecektir. Ve kesinlikle bireysel kahramanlıklara tapınma döneminden, kahramanların deneylerinden de güçlü olan proleterya partisinin önderliğinde emekçi halkın kahramanlığı dönemine geçilecektir. Çünkü gerçek kahraman bireyler değil örgütlü halktır.

Partisiz devrimciliğin yaygın olduğu bu dönem gösterişten uzak nankör işlere gönüllü, sabırlı,kararlı fedakar partili militanların, bulundukları her yerde, tek başına bile kalsalar, ajitatör-propagandist ve örgütleyici olarak çalışmalarıyla kapanacaktır.

Parti meselesini ilerinin meselesi olarak gören ve o güne kadar kendi grubunu işçi sınıfının ileri müfrezesi" kabul eden tutumu her alanda mahkum edelim!

Militanın partili olması gereğine inanan kişi , partisiz devrimcilik anlayışına karşı aktif mücadele etmekle yükümlüdür. Ogurupçuluk, hizipçilik ve her türlü kariyerist tutumun boy attığı bugünkü ortamın çürümekte ve kokuşmakta olduğunun bilincinde olmalıdır Şu anda Türkiye'de yükselen gerçekleştirmekle yükümlü olduğumuz Türkiye devrimine öncülük edecek işçi sınıfı partisinde yer alma bilincidir. Bunun sorumluluğunu duyalım. Ve her türlü kişisel hesaplardan uzak devrimci mücadelenin sabır, kararlılık ve fedakarlık isteyen nakör işlerine gönüllü olarak sarılalım!

Tüm mücadele, gerçekleştirmekle yükümlü olduğumuz Türkiye devrimi için!

Tüm mücadele, devrimimize önderlik edecek partinin gerçekleştirilmesi için!

M.L . Kıyıcı

İcazet Sorunu...

Sivas'tan bir okuyucumuz soruyor: "Siz 12 Mart öncesi legal faaliyette bulunanları icazetli olmakla suçladınız. Oysa şimdi TEP içinde bulunuyorsunuz. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?

CEVAP: 12 Mart öncesi dönemde durum şu idi: Türk Ceza Kanunun 141. ve 142. inci maddelerinden geçmişte hükmü olan sabıkalılar, her türlü siyasi eylemden yasaklanmıştı. Bunlar değil parti kurmak, kurulu bir partiye üye bile olamazlardı. Kimdi bu sabıkalılar? Sosyalistliğin çetin bir iş olduğu yıllarda sosyalizm davasına sahip çıkanlar güçleri yettiğince emekçi halkımızın davasını güdenler.

Bir de ayni kuşaklardan olup da geçmişte başını bela taşından korumuş olan sabıkasız sosyalistler var. Bunlar 1960'larda Türkiye toplumunun sola açılışı koşullarında TİP'in yönetici kadrosunun en yüksek kademesini oluşturdular. Ve 141. 142.inci madde sabıkalılarına karşı bir tutuma girdiler An geldi sabıkalı sosyalistlerle merhabası olan TİP'lileri partiden ihraç etmeye kalktılar. Ve ettiler de. Türkiye solunda ilk önemli bölünme böyle başlamıştır.

TİP yöneticilerinin komünistlik suçundan mahkum olmuş devrimcilere karşı girıştiği bu aforoz güya TİP'in komünistlikle suçlanmasına engel olmak içindi. Dolayısıyla bu tutum ve davranış egemen çevrelere sirin gözükme çabasındaydı ve bal gibi anti-kömünizmdi.

İşte bu dönemde biz Filipin demokrasicilği denen sahte demokraside başkalarına parti üyeliği bile tanınmazken sosyalist parti yöneticisi olarak anti-komünizm yapanlara icazetli sosyalist adını taktık. Onlar bu ada layıktılar.

Elbette ki icazet sorunu sadece egemen sınıfların kimisine legal siyasi faaliyet olanağı sağlaması- kimisine bunu yasak, laması değildir. Öyle durumlar olur ki egemen çevreler sözde illegal bir örgütün varlığını da hoş görü ile karşılarlar. Yeterki bu "illegal" örgüt onlar için bir tehlike oluşturmasın.

İcazet sorunu halkın demokrasi uğruna mücadelesi sonucu savaşla kazanılan demokratik haklarla birbirine karıştırmamak gerekir. Bir legal siyasi örgüt elbette ki yasalar gereğince kurulur. Bu, örgütlenme hakkı gibi bir hakkın kullanılması olayıdır. Bu hak egemen güçlerden söke söke alınmış bir haktır. Ama bu Ahmede verildi de Mehmede verilmedi mi, işin içinde iş vâr demektir.

Bu gün 12 Mart öncesine gore durum oldukça değişmiştir. Halkımızın faşizme karşı direnişi sonucu 1974 siyasi affı oldukça kapsamlı bir af oldu ve affa uğrayanlara siyasi faaliyette bulunma hakkı tanındı. Bugün 1960'ların ayırımı söz konusu değil.

Sözümüzü bitirmeden çok kısa olarak icazetli illegalcilik üzerinde de duralım. Bu deve kuşunun gizlenmesi gibi bir şeydir Başı kumda koca gövde ortada. Bu gün Türkiye'de olduğu gibi bazı koşullarda baskı kuvvetleri nedense bu cins illegalcilikle pek uğraşamazlar. Bu durum üzerine derin derin düşünmemiz gerekir.

DGM'ler Kalktı Zindanlar Dolu

1976 Yılının Ağustos ve Eylül aylarında Türkiye'nin demokratik güçleri birlik oldular. Faşizme karşı direnişe geçtiler. Sonunda Faşist cephe geriledi. Bu cephenin elinde başlıca faşist baskı araçlarından biri olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri yeniden yasalaştırılamadı. Böylelikle DGM'ler kalktı.

Bu, Türkiye'nin demokratik güçleri - nin başarısıdır. Ancak başarı tam değil, henüz yarımdır.

DGM'ler kalktı ama işbirlikçi iktidarın hizmetindeki bu özel mahkemelerin faşist uygulamalarının sonuçları olduğu gibi yerli yerinde duruyor. DGM'ler tarafından tutuklanan, mahkum edilen yüzlerce devrimci hala zindandadır.

Bu durum DGM'lere karşı başlatılan demokratik mücadele, sanki kesin zafer sağlanmış gibi yarıda bırakılamaz.

"DGM'ler kalksın-Zindanlar boşalsın" gerçekleşinceye dek mücadele sürdürülmeli-

dir.

12 Mart dönemi açık faşizminin bir kalıntısıdır. DGM'ler. 12 Mart döneminde sıkıyönetim mahkemeleri asıp kesti, Halkımızın direnişi sonucu faşist cephe gerilemek zorunda kalınca, sıkıyönetim kalktı. Ekim 1973 seçimlerine gidildi. Seçimlerde 12Mart döneminin sorumluluğunu doğrudan doğruya taşiyan faşistler yenilgiye uğradılar. Arka - dan 1974 siyasi affı geldi ve bu af sıkıyönetim mahkemelerinin vermiş oldukları mahkumiyet kararlarını geniş ölçüde ortadan kaldırdı.

Bugün gene halkımızın faşizme karşı direnişi sonucu kalkan DGM'lerin tutuklama kararları bile yürürlüktedir. Ordatan kaldırılmış olan yalnızca bu özel faşist baskı kurumlarının yeni sanıkları yargılama ve cezalandırma olanağıdır.bu durumda"bana dokunmayan yılan bin yaşasın" anlayışı ile bu alanda mücadeleyi yarıda kesmek, faşist cephenin ekmeğine yağ süren bir tutumdur.

Mücadele sürdürülmelidir. DGM'lerin faşist uygulamalarının tüm sonuçları ortadan kalkana dek mücadele sürdürülmelidir.

Dün hep bir ağızdan "DGM'ler kalksın Zindanlar Boşalsın! " diye haykırıyorduk. Bugün DGM'ler kalktı ama zindanlar hala dolu. Ve çoğumuz susuyoruz...

Oligarşik Dikta mı Faşizm mi?

Devrimci hareket içinde, gereksiz ola rak, ayrılık konusu oluşturan bir te rimden doğma sorun var: Oligarşi konusu Aslında bu ayrılık konusunun özü incir çekirdeğini doldurmaz. Bunun böyle olduğunu oligarşinin tanımına bakınca kolayca çıkartabiliriz.

Nedir oilgarşik dikta? Kısaca; küçük birazınlığındemokratik olmayan egemenliği - dir.

Demekki- oligarsi olayının iki özelliğiyle ele alınması gerekmektedir. Birinci si- bir azınlığın egemenliği olması, ikinci si demokrasinin karşıtıolması.

Birinci özelliğini değerlendirirsek, karşımıza nasıl bir azınlık sorusu çıkar?

Bu sorunun yanıtı açıktır. Tekbir sınıfın içinden çıkmış aynı yapıya sahip bir azınlık. Yani bu azınlığın, içinden çıktığı sınıfın geri kalan kısmıda dahil, tüm toplum üzerindeki egemenliği.

Bu önemli bir özellik midir? Kuşkusuz önemli bir özelliktir. Çünkü kapitalizm dahil bütün sınıflı toplumlarda, yönetici sınıf toplumun geri kalan sınıf ve tabakaları yanında bir azınlıktır. Örneğin feodal toplumda, egemen feodal sınıf toplumun geri kalan sınıf ve tabakalarının yanında bir azınlık durumundadır. Yine serbest rekabetçi kapitalizm döneminde, iktidardaki burjuva sınıfı, toplumun geri kalan sınıf ve tabakalarının yanında bir azınlık durumundadır. Bu- kaçınılmaz olarak böyledir. Ancak, bunlar oligarşi olarak nitelendirilmez. çünkü örnek olarak aldığımız durumlarda- egemen sınıf- toplumun geri kalan bölümünün karşısında bir azınlık oluşturmasına karşın tüm bir sınıfın egemenliği söz konusudur. Bir başka deyişle, bir sınıfın içinden çıkmış, (kendi sınıfının geri kalan bölümü de dahil tüm toplum üzerinde egemen olma anlamında bir azınlık söz konusu değildir.

Demek ki, oligarşinin birinci özelliği, onu herhangi bir azınlık olma durumundan ayırt eden, belirleyici bir özelliktir

Oligarşinin ikinci özelliğine, yani demokrasinin karşıtı olması konusuna geçelim. Oligarşinin- demokrasiyi yaşamış toplumlarda söz konusu olduğunu görürüz. Bunlar köleci ve kapitalist toplum biçimleridir.

Köleci toplumda- köleci demokrat denen düzen- tüm köle sahiplerinin iktidarda olduğu düzendi. Oligarşik olarak adlandırılan düzende ise, iktidarda, köle sahipleri sınıfının içinden çıkmış bir avuç en güçlü köle sahipleri bulunuyordu. Eninde sonunda bir köle sahipleri demokrasisi olsa- o koşullar içinde birinci tip devletlerde demokratik yönetim egemendi. İkinci tip devletlerde ise düzen- küçük bir azınlığınkanlı baskı düzeniydi Bu düzen azgın bir şiddete dayanıyordu.

O halde, demokrasinin yaşanmış olduğu toplumlarda, yine aynı dönemde anti-demokratik düzene sahip devletlere oligarşik devletler diyebiliriz.

Ancak kapitalist toplum demokrasinin karşıtı olarak, yalnızca kendine özgü, yeni bir siyasi gericilik doğurmuştur. Bunun adı faşizmdir.

Kapitalizm özel bir aşamaya ulaşmıştır. Bu aşama, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Emperyalizmdir. Bu aşamada kapitalizm yapısal farklılık gösterir. Bir önceki dönemde serbest rekabetçi iken emperyalizm aşamasında tekelci bir yapıya bürünür. Bununda siyasal üst yapıda kendine özgü yansıması olur.

Çok iyi anlaşılması gereken bir noktadır bu. Çünkü sorun, köleci toplum gibibir toplum biçiminde bazı tip devletlere köleci demokrasi, bazı tip devletlere köleci oligar

şi deyip geçmek kadar basit değildir. Özel bir evreye varan kapitalizm, bu özel evrenin sonucu olarak siyasal üst yapıda ne getirecektir? Yalnızca oligarşi deyip geçip gideceğimizsevmi? Kanımızca sorun bu kadar basit değildir.

Sosyalizmin bilimi emperyalizm ile birlikte mali sermaye temeli üzerinde bir mali oligarşinin doğduğunu ortaya koyar. "Mali sermayenin bütün öbür sermaye çeşitlerinden üstünlüğü rantiyenin ve mali oligarşinin egemenliği anlamındataşır; mali yönden güçlü birkaç devletin bütün öbür devletler karşısındaki üstün durumunu açıklar. (Emperyalizm S.74) Nedir bu mali oligarsi egemenliği? "Kurtuluş için ileri" adlı dergi - nin Leninden yaptığı bir alındıtan esinlenelim: "Bu yeni ekonominin,tekelci kapitalizmin (emperyalizm tekelci kapitalizmdir) siyasi üst yapısı, demokrasiden siyasi gericiliğe değişimdir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasi gericilik tekele tekabül eder" O halde surumuzu genişletelim ve yenileyelim; mali oligarşi egemenliğinin,demokrasinin siyasal gericiliğe değişimi olarak ortaya çıkan üst yapısı nedir? Oligarşik dikta mı? kanımızca soruyu böyle cevaplamak ucuza geçiştirmek olur.

Kapitalizmin özel bir evresinde- ortaya koyduğu özel bir üst yapı olan- siyasal gericilik en kesin biçimde FAŞİZM ile ifadesini bulur.

Emperyalizm çağının ürünü olan faşizm uluslararası mali sermayenin (finans kapitalin) bir başka deyişle onu elinde tutan uluslararası mali oligarşinin en gerici kesiminin- en kanlı en saldırgan, yani şiddete dayalı diktatörlüğüdür.

Gerçektende, demokrasiden siyasal gericiliğe değişim temeli üzerinde mali oligarşi, demokrasinin kurumlaşmış olduğu gelişmiş kapitalist ülkelerde daha zor bağımlı ülkelerde birincilerine göre daha kolay olarak faşizme gider.

Daha çok emekçi okurlara hıtap etmeye çalışan, böyle küçük birgazete de konumuz üzerinde daha fazla durmanın olanağı yoktur.

Oligarşi deyiminin emekçiler tarafından kolay kolay anlaşılamaması iktidarda aynı sınıftan değil, sömürücü sınıflar karmasının bulunması gibi özellikler bir yana hiç bir zaman burjuva demokrasisi görmemiş Türkiye'de uluslararası mali oligarşinin en saldırgan kesimi Amerikan emperyalizminin ihracı olan ve işbirlikçi sınıflar eliyle uygulanan dönem dönem açık- dönem dönem de üstü örtülü faşizmi gözlerden gizlediği için bu terim yerinde bir adlandırma değildir.

Hamza Özkan

Altı yılda Nereden Nereye Geldik?

15-16 Haziran 1970 ile Eylül 1976 arasında altı yılı aşkın bir zaman süresi var. Bu süre içinde egemen güçler işçi sınıfını ve onunla birlikte Türkiye'nin tüm demokratik güçlerini sindirmek için 12 Mart döneminin açık faşizmine baş vurdular. Canlara kıydılar. İşkence örgütleri kurdular, zindanları devrimcilerle doldurdular. Ama para etmedi, ne işçi sınıfı ne öteki demokratik güçler yıldırılamadı, sindirilemedi.

15-16 Haziran 1970 işçilerin sendika kurma haklarına sahip çıkmamalarından patlak verdi. Direniş ekonomik mücadelenin bir parçasıydı.

Eylül 1976 direnişi DGM'lerin yeniden yasalaştırılması gibi siyasi bir neden den doğdu. Bu direniş, tarihimizin ilk siyasi genel greviydi.

15 16 Haziran hareketine İstanbul ve İzmit'ten yüz bin işçi katıldı.

Eylül direnişine tüm Türkiye düzeyinde dörtyüzbin işçi katıldı.

DİSK yönetimi 15-16 Haziran'da TİP çizgisini izliyordu. Bu yüzden genellikle geri kaldı.

15-16 Haziran genel niteliğiyle kendiliğinden gelme bir hareketti. Direnişe katılan işçilerin çoğunluğu onun çoşkusu ile katıldılar.

1976 Eylül direnişi tabanın baskısıyla gerçekleşmiş olmakla birlikte kendiliğinden gelme bir hareket olarak nitelendirilemez. Direnişe katılan işçiler DGM'nin ne olduğunu- niçin direndiklerini biliyorlardı.

15 16 Haziran'da CHP hareketin karşısında idi. Demokratik kuruluşlar işçileri aktif olarak desteklemediler.

Eylül 1976'da bazı tarafsız ve çelişkili tutum ve davranışlarına karşın CHP demokratik güçler safında kalmaya gayret etmiştir. Evet 15-16 Haziranla Eylül 1976' nın kıyaslanması Türkiye'de devrimde önder güç olarak işçi sınıfının ve bu önderlik sorununda gerçekçi bir tutuma girmekte olan genel olarak demokratik güçlerin tüm faşist baskılara karşın çok önemli ileri adımlar attığını kanıtlar.

TÜSTAV

FİLİSTİN'İN DÜNÜ BUGÜNÜ

BAŞTA KENDİ GÜCÜNE GÜVEN

Vietnam Savaşının en kanlı bir döneminde ABD Cumhurbaşkanı Nikson "Vietnam dan sonra Orta-Doğu ABD diplomasisinin merkezi haline gelecek" demişti.

Besbelli ki bu sözler rastgele söylenmiş değildi. Orta-Doğu, tüm dünyada bilinen petrol rezervlerinin üçte ikisinin toprak altında yattığı dünya petrol üretiminin yarısının üretildiği yerdir. Ve bu bölgeden çıkarılan petrol en ucuza mal olan, dolayısıyla en çok kar sağlayan petroldür. Çoğu ABD sermayeli büyük petrol şirketleri bu petrol yataklarını çoktan kapatmışlardır. Emperyalist dünya ekonomisinin kan dolaşımını sağlayan bu petrol güvenceye alınmalıdır.

Kime karşı? Arap ulusal kurtuluş hareketlerine karşı, bu kurtuluş hareketlerinin doğal müttefiki olan dünya devrimci işçi hareketine karşı ,sosyalist dünyaya karşı.

Kiminle birlikte, kimlere dayanarak?

Arap gericiliğine ama daha önemlisi İsrail denen emperyalizmin Orta-Doğu' daki köprübaşısına dayanarak.

Nikson'un yukarıya aktarılan sözünü açık Türkçe'ye çevirirsek şu anlam çıkar : ABD emperyalizmi Orta-Doğu petrolünü güvenceye almak için başta Filistin devrimci hareketi olmak üzere, bölgedeki Arap kurtuluş hareketlerini ezecektir. Sosyalist dünyanın ve tüm dünya devrimci işçi hareketinin bölgedeki kurtuluş hareketlerine arka çıkmasına engel olacaktır. Akdeniz'deki askeri gücünü daha da arttırarak bu denizi bir Amerikan gölü haline getirecektir. Tepeden tırnağa silahlı olan İsrail'i nükleer silah dahil en gelişmiş imha araçlarıyla donatacaktır.

Nikson'un bu demeci lafta kalmadı. ABD emperyalizminin Dışişleri Bakanı Kissinger'e Uzak-Doğu sorunları uzmanı olan bu zata, Uzak-Doğu'ya ilgisini azaltması ve Orta Doğu sorunlarına eğilmesi söylendi. Ve Kissinger de söyleneni yaptı, bu kez Orta-Doğu sorunları uzmanı kesildi.

Atina Cuntasıyla halktan gizli bir anlaşma yapıldı ve daha da güçlendirilen 6. filoya deniz üssü sağlandı. Türkiye'deki Amerikan üsleriyle birlikte Orta-Doğu bölgesi bir kaç yönden kuşatılmış bulunuyordu. İsrail'in saldırı olanakları daha da güçlendirildi.

1973 yazında Amerikan askeri birlikleri çöl koşullarında savaşa hazırlanmak için Kaliforniya'nın Mojare çölünde manevralar yaptılar.

Bugün Lübnan'da olup bitenleri anlamak için son yıllardaki bu gelişmeleri göz önünde tutmak gerekir. Öyle anlaşılıyor ki yeni Orta-Doğu uzmanı kesilen Kissinger'in Şam-Tel Aviv-Kahire arasında mekik dokuması boşuna olmamış.

Bugün ABD emperyalizmi Orta-Doğu'ya "Barış"ı getirecek bir çözümü uygulamaya geçirmektedir. Bu çözüm İsrail'in de olumlu karşılayabileceği bir çözümdür. Bugünedek Filistin devrimine karşı olumlu bir tutum içinde olan Arap iktidarları da bu çözüme karşı çıkarken demeçlerle yetinmektedirler. Bu çözüm gerçekleştiğinde Orta-Doğu bölgesinde en tutarlı devrimci hareket olan Filistin kurtuluş hareketi etkisiz hale getirilecektir.

Filistin devrimci hareketihedeftir çünkü bu hareketin önderi olan FKÖ Filistin sorununun bir mülteci sorunu olarak ele alınmasına kesinlikle karşıdır. Çünkü FKÖ için kabul edilebilecek tek çözüm, Filistin toprağında bağımsız ve demokratik bir Filistin Devletinin kurulmasıdır. Ve bu sonuç da ancak silah elde emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı savaşla sağlanabilir

Filistin Devrimci hareketi vatan toprakları siyonistlerce gasbedilmiş olan bir halkın kendi toprağında bir vatan kurmak amacıyla en ters koşullarda giriştiği bir ulusal direniş hareketidir.

Filistin Kurtuluş hareketinin darbelerini yönelttiği güçler bellidir: Emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliğinden oluşan üçlü ittifak

Emperyalizmin Orta-Doğu'da baş temsilcisi- 6.filoyla, Türkiye'deki,Yunanistan daki saldırı üsleriyle ABD emperyalistleridir. Bu bölgede ABD emperyalistlerini zayıflatacak her girişim- her gelişme, Türkiye'nin de bulunduğu bu bölgede ulusal demokratik güçlerin yararına bir gelişmedir.

SİYONİZMİN NE OLDUĞUNU İYİ BİLMELİYİZ

Siyonizm emperyalizmin doğal müttefikidir.

Siyonizmin ne olduğunu iyi bilmek zorundayız. Yahudilik içinde bu gerici akım doğduğu ilk günden bu yana Batının sömürgeci kapitalistlerinin koltuğu altında palazlandı, gelişti. Emperyalizmin Orta-Doğu'daki köprü başı İsrail devleti bu gelişmenin ürünüdür. 19. yüzyılın son yarısından bu yana Yahudilik içindebirbirine karşıt iki akım gelişti. sosyalist ve siyonizm. İkinci Dünya Savaşı'na kadar sosyalizm ağır basıyordu. Alman Nazilerinin ilk önce Almanya'da egemen olmaları ardından da savaş yıllarında tüm Avrupayı boyunduruk altına almaları, Yahudilik içindeki sosyalist akım için büyük darbe oldu. Siyonist hareketin somut ürünü olan Filistin topraklarındaki siyonist koloniler Nazi çizmesi altına düşmedi. Yedi milyon Yahudiyi öldüren Naziler dolayısıyla Yahudilik içinde siyonist akımı egemen kılıyorlardı.

Yahudi para babalarını ve bunların batılı emperyalist koruyucularının baskılarına karşın Filistin Osmanlı egemenliğindeyken, Bab-ı Ali siyonistlere fazla bir taviz de bulunmamıştı. Bunda Filistin halkı ile Türklerin ayni dinden oluşu ve devletin başıpadişahınaynı zamanda tüm müslümanların halifesi oluşu rol oynamıştır.

Birinci Dünya Savaşı sonunda Türkiye müttefikleriyle birlikte yenilince, Filistin Ürdün ve Irak İngiliz mandası altına girdi. Mısır zaten İngiliz egemenliğindeydi. İngilizler sistemli biçimde siyonizme arka çıktılar. Bir yandan Yahudi göçünü kışkırttılar öte yandan türlü baskılarla yoksul Arap köylülerini Yahudilere toprak satmaya zorladılar.

İngiliz emperyalizmi bu politikasıyla hem kısa vadede Arap halkının ulusal güçleriyle kendi arasına siyonizm gibi bir tampon koyuyor ve Arapla Yahudiyi birbirinekırdırıyor- hem gelecekteki emperyalist köprübaşının temellerini atıyordu. Ancak İngiliz politikasında zigzaglara karşın burada zarar lı çıkan hep Araplar oldu.

Filistin halkının emperyalizme ve siyonizme karşı silahlı savaşı yeni bir şey değildir. Filistinli Arap 1920'lerden başlayarak hep direniş durumundaydı. 1936'da başlayıp 1939' akadar süren ayaklanma o dönemin en büyük Arap ayaklanmasıdır. İkinci Dünya Savaşı arifesinde İngilizler bu ayaklanmayı kan içinde boğdular.

Savaş yıllarında Filistin'in Yahudi kesimi Orta-Doğu'daki müttefik askerlerinin tatillerini geçirdiği bir tatlı hayat ülkesiydi. Siyonistler bu yoldan kurdukları ilişkilerden yararlanmayı bildiler. Ahlak konusunda bağnaz Arap halkı bu alanda kendileriyle aşık atamazdı. Öyle ki siyonist hareket savaş yıllarından daha da güçlenmiş olarak çıktı. Şimdi artık siyonistler hem Arap lara karşı, hem bazı noktalarda çelişme durumunda oldukları İngilizlere karşı etkin bir kent gerillacı savaşı verme durumundaydılar. Bu terörist mücadele 1947'de doruğuna çıktı Sonunda İngiltere işi Birleşmiş Milletlere havale etti. Ve 1948' de İsrail Devleti kuruldu. İngilizler Filistini terkettiler. Bu devletin sınırları kasıtlı olarak belirsiz tutuldu. Siyonistler Araplara karşı şiddeti artırdılar. Arap halkı tüm uygar dünyanın gözü önünde binlerce yıllık vatan topraklarını bırakarak kaçmak zorunda bırakıldı.

UNUTULAN EMEKÇİ HALKTI

İsrail Devletinin kuruluşu sosyalist ülkeler dahil tüm dünyadaki ilerici güçler tarafından olumlu karşılanmıştır. Oysa bu devletin kaçınılmaz olarak emperyalizmin bölgedeki köprü başı olarak durmadan savaş kışkırtıcılığı edeceği daha o zaman görülebilirdi. İsrail Devletine karşı bu olumlu tutum şu koşullardan kaynaklanıyordu: İkinci Dünya Savaşının en büyük kurbanı Yahudi halkı olmuştu. Hitlerin toplama kamplarında yedi milyon Yahudi en feci koşullarda öldürülmüştü. İnsanlık bu facia karşısında ilgisiz kalamazdı. Yahudi sorununa insancıl bir çözüm zo

runluydu. Bu halk kendi bağımsız devletini kurmak için dünya yüzünde küçük bir toprak parçası istemekteydi İkibin yıl önce ataları nın kovulduğu Filistin toprağından bir parça. Arap camiasının toprakları Basra Körfezinden Atlas okyanusuna kadar uzanan muaz - zam bir alandı. Üstelik Arap rejimleri emperyalizminin uydularıydılar. Mısır'da İngilizlerin adamı Kral Faruk vardı. Ürdünde ünlü İngiliz casusu Lawrance'in yarattığı Kral Abdullah vardı. Irak'ta egemen olan Nuri Sait gibi İngiliz ajanlarıydı. Suriye ve Lübnan rejimleri emperyalist uyduluk bakımından öteki lerden geri kalmazdı. Magripteki Arap ülkeleri henüz sömürge durumundaydılar. İsrail'de kurulacak olan siyasi düzenin burjuva: demokrasisi olacağı anlaşılıyordu. Sen Gruyon gibi siyonist hareketin önde gelen liderleri II Enternasyonal sosyalisti idiler. Bu gerçekler sıralanınca İsrail Devletinin kurulması konusunda olumlu bir tutum kaçınılmaz görünüyordu. Burada unutulan Filistin, toprağını yüzyıllar boyu ekip biçen Arap köylüsüydü. Filistinin emekçi halkı Ne Faysal- ne Abdullah ne Faruk ne de öteki Arap işbirlikçileri siyonizmin kurbanı olacak değil - lerdi. Bu emekçi halk siyonizme kurban edilmekteydi.

Bu gerçek bu gün artık tüm açıklığıyla anlaşılmıştır. Filistin toprağında kurulan İsrail Devleti Yahudinin de Arabın da demokratik haklara sahip eşit vatandaşlar olarak yaşayabilecekleri bağımsız ve demokratik bir devlet olmadı. Arap halkı sistemli biçimde ezen ırkçı bir yönetim oluşturdu siyonistler Ve Orta-Doğu'da emperyalist çıkarları.. savunucusu saldırgan bir güç olarak gelişti.

1948'de ilk Arap-İsrail savaşı olsun 1956'da Süveyş'in Nasır tarafından millileştirilmesi üzerine İngiliz-Fransız-İsrail saldırısı olsun, 1968'de 7 gün savaşı ve son Arap-İsrail savaşı olsun devletin gerçek niteliğini bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir. Öyle ki bu bölgede tek adil çözüm ancak, ırkçı İsrail devletinin yıkılması ve yerine bağımsız ve demokratik Filistin devletinin kurulmasıdır.

Filistin Kurtuluş hareketinin uğrunda savaştığı çözümdür. bu. Filistin halkının ulusal ve demokratik direnişinin tarihsel kökenleri yarım yüzyıl geriye İngiliz mandasının ilk yıllarına kadar uzanır. Filistin devrimi bu geçmişe dayanır. Bu geçmişten güç alır. Ancak bu hareketin örgütsel biçimlenmesi 1960'larda özellikle 1967 Arap-İsrail savaşından sonradır. Filistin direnişi Nasır'ın temsil ettiği Arap ulusçuluğundan da esinlenmiştir. Magribde Cezayir devriminin başarıya ulaşmasının Orta-Doğu 'da derin etkileri oldu.

Filistin ulusal kurtuluş hareketinin, özellikle El-Fetih'in dünya da adını duyurması 1968'de Karame'de Filistin Arabı'nın en çetin koşullarda bile siyonistleri savaş alanında yenilgiye uğratabileceğini dost düşman gördü.

Burada Filistin devrimci hareketinde ki bölünmelere karşın, bugün FKÖ çatısı altında Filistin hülkının en sağlam, en savaşçı güçlerini birleştirebilmiştir. Ve FKÖ'nün Filistin ulusal kurtuluş hareketini temsil ettiği kesindir. VE FKÖ'yü yıkma yolunda çabalar özünde Filistin halkının ulusal kurtuluş hareketini yoketme amacını güden çabalardır. Sosyalist ülkeler ve Arap radikal dönüşümcü rejimleri arasında Orta-Doğu sorununun çözümü konusunda derin görüş ayrılıkları var.

Biz FKÖ'nün emperyalizme ve siyonizme ödün vermeme tutumunun doğru olduğu görüşündeyiz.

Filistinli devrimci kardeşler tarihlerinin en çetin bir anını yaşamaktadır. Onlar nice vartalar atlattılar. Bu vartayı da atlatacaklardır. Ve Filistin devrimi her şeyden önce kendi öz gücüne dayanarak Arap dünyasında sağlam ilerici ne varsa ondan destek alarak, sosyalist dünyanın ve tüm ileri ci dünyanın da ona arka çıkmasıyla zafere ulaşacak, bağımsız ve demokratik Filistin devleti Filistin toprağında kurulacaktır. Bu, bir tarihsel kaçınılmazlıktır.

SOSYALİZMİN ZAFERİNE GİDEN YOL

Batıda kapitalizm gelişip emperyalist aşamaya (en son aşamasına) vardığında, yani 19. yüzyılın sonları ile 20. yüzyılın başlarına geldiğinde, dünyanın o zamana kadar kapitalist bir gelişmeyi yaşamamış ülkeleri için kapitalist yoldan gelişip kalkınabilmek, gerçek anlamda bir sanayi toplumu durumuna yükselebilmek hayal oldu. Artık dünya (kapitalist dünya) bir yanda bu gelişmeyi yaşamış sömürücü emperyalist ülkeler, diğer yanda bunlara bağımlı ya da yarı-bağımlı sömürülen yoksul ülkelerden oluşuyordu.

Birincilerin (empeyalist ülkelerin) varlığı ikincilere (sömürülen ülkelere) bağlıydı. Sömürülen bağımlı ülkeler olmadan emperyalizm olamazdı. İkincilerin sömürülme ve

ve bağımlı olma durumları da, emperyalist sistem içinde kaldıkları sürece kalkınıp gelişmiş sanayi ülkesi" durumuna ulaşabilmelerinin olanağı yoktu. Bu ülkeler halkları için tek çare emperyalist sömürü sistemi içinden çıkmak, ne pahasına olursa olsun, sosyalizmin yolunu tutmaktı.

Nitekim öyle oldu. Düzenin değiştirilmesinde ilk kesin zafer Rusyada gerçekleşti Sonra gördük ki bir çok bağımlı ve sömürülen ülke halkları kararlı uzun ve zahmetli mücadelelerle ardarda emperyalizmin en zayıf halkalarını kırmaya sosyalizm yolunda başarılı adımlar atmaya başladılar. Doğu ve güney Avrupa ülkeleri, Çin, Moğolistan, Kuzey Kore- Küba Kuzey Vietnam, Güney Vietnam ile Kamboçya Mozambik, Angola kapitalist dünyadan koparak sosyalizme yöneldiler.

Bütün bunlar bize bir gerçeği anlatıyor, bir gerçeği somut elle tutulacak kadar canlı bir biçimde gösteriyor. dünyada, sosyalizmin kurulması işi başta işçi sınıfları olmak üzere, bağımlı ülkeler halklarının emperyalizmi ve işbirlikçilerini yenmeleri ve sosyaliz yolunu tutmalarıyla adım adım gerçekleşiyor.Bu ülkeler halklarının sosyalizme geçebilmeleri için önce emperyalizmle aralarındaki çelişkiyi çözümlemekten başka çaraleri yok: ve öyle de yapıyorlar.

Emperyalist ülkelere baktığımızda ise işçi sınıfını peşinde sürükleyen partilerde oportünizm in egemen olduğunu görüyoruz. Bu ralarda genel olarak bilimsel sosyalizm-devrimci özünü yitirmiş, reformizmin adı olmuş ya dabir takım akademik çalışmaların adı.

Başka türlü de olamazdı zaten. Emperyalizm bzim gibi ülkelerden elde ettiği olanaklardan yararlanarak işçileri pasifize edebiliyor; İş çi sınıfı içinden aristokrat bir tabaka yaratarak, işçi sınıfının devrimci ruhunu geçici olarak da olsa küllendirebiliyor. Bizim gibi ülkelere kıyasla, emperyalist emekçi sınıf ve tabakaları dünya nimetlerinden dahafazla yararlanabiliyorlar. Sınırlı da olsa belli sosyal güvenlikleri var. Bu durum, o ülkeler işçi hareketine kaçınılmaz olarak yansıyor.

Bilindiği gibi gelişmiş kapitalist ülkeler (empervalist ülkeler) ekonomik alt yapı olarak (tekelci kapitalizm) sosyalizme geçişe en uygun ülkelerdir. Bu ülkeler işçi sınıflarının önündeki görev emek-sermaye çelişkisini çözümlemekten ibarettir. Bu ülkeler kapitalizmin son aşamasındadırlar. Emperyalizm. Sosyalizm üzerinde yükseldiği büyük çaplı üretim birimleri egemendir. buralarda. Yani, üretim ve sermaye son derece yogunlaşmıştır. Sorun- üretim araçlarının özel mülkiyetine son verme sorunudur. Ama durum bu iken, ta 20. yüzyılın başlarından beri 70 80 yıldır emperyalist ülkelerden hiçbirinde sosyalizme geçiş gerçekleşmemiştir. Birinci Dünya Savaşını izleyen yıllarda (1917 Ekim devriminin etkisiyle) bazı devrimci atılımlar bertaraf edilebilmiş ve o günden bu yana kitleler yukarda değindiğimiz yollardan pasifize edilebilmişlerdir.

Büyük Ekim Devriminden bu yan, devrimler, birbiri ardı sıra hep bağımlı ve sömürülen ülkelerde gerçekleşmiş ve gerçekleşmektedir. Çünkü sosyalisme geçiş, devrimci atılımların, emeçi kitlelerin devrimci mücadelesinin işidir. Ve bunun koşulları, emperyalizm tarafından sömürülen bağımlı ve yoksul ülkelerde vardır.

Bağımlı ve sömürülen ülkeler, bağımsızlık mücadelelerini kazanıp sosyalizmin yolunu tuttukça, bu yoldan emperyalist ülkelerin sömürü alanları daralıp, dış sömürü olanakları azaldıkça, emperyalizm dış sömürüden bir parmak balı kendi emekçi sınıf ve tabakalarının ağzına çalamaz oldukça; emperyalizmin genel bunalımı içinden çıkılmaz hale geldikçe; bu ülkelerde de emekçi sınıf ve tabakaların devrimci patlamaları giderek yükselen ve yoğunlaşan bir çizgi izleyecektir. Ve sosyalizm o zaman emperyalist ülke işçi sınıfları için de, gündem meselesi olacaktır.

Ama bu noktaya gelmek için daha kaç tane bağımlı ve sömürülen ülkenin bağımsızlık mücadelelerini kazanıp sosyalizm yolunu tutması gerekir gibi hesaplar yapmak fantaziden başka bir şey olmaz. Bizim işimiz, içinden yaşadığımız dönemde dünya devriminin izlediği yolu görmek ve bağımlı ve sömürülen bir ülke olan Türkiye'de de doğru devrimçi yolu izlemektir. Yani ya emekçi halkın zaferi yada bu zarferi mümkün ve zorunlu kılacak koşulların yaratılması için mücadele...

Görünen köy kılavuz istemez. Bugün dünya devriminin izlediği yol bağımlı ve sömürülen ülkelerin bağımsızlık mücadelelerinden geçmektedir. Yani ezilen ve sömürülen dünyanın emekçi halklarıyla ezen ve sömüren emperyalizm arasındaki çelişkinin çözümünden geçmektedir.

TKP'nin Tarihsel Konumu

EMEKÇİ YAYINLARI

çıktı

KİTLE ÖRGÜTLERİ ÜZERİNE

Kitle örgütleri halkımızın bağımsızlık demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.

Demokratik kitle örgütleri- kitlelerin demokratik hak ve talepleri doğrultusunda mücadele veren ve bu nedenle kaçınılmaz olanak halkımızın bağımsızlık demokrasi mücadelesi içinde yer alan mesleki, sendikal örgütler ve derneklerdir. Kitle örgütleri, kitlelerin devrimci bilinci özümledikleri mücadele alanıdır.

Kitle örgütlerinde söz sahibi olan faaliyet gösteren proleter devrimcilerin görevi, bu örgütlerin devrimci hareket açısından önem ve rolünü kavramak ve kitlelerin demokratik talepleri doğrultusunda mücadele ederken devrimci bilinci yaymaktır. Fakat bunu yaparken aşamalı bir yol izlemek gerekmektedir.

Pratiğin öğrettiği şudur ki, kitle örgütlerinde, kuruluş örgütlenme, kendini benimsetme dönemi olan birinci aşamada, izlenecek politika, kitlelerin acil sorunlarına "öncelik" verilmesidir. Çünkü örgütlenme aşamasında kitlelerle bağ kurmak, kitlelerin somut taleplerinden yola çıkmakla olur. Çünkü kitleler, henüz kendi öz sorunlarının asıl nereden kaynaklandığını ve çözümün nereden geçeceğini genellikle bilmemektedir.

Bu yazının, özellikle, demokratik kitle örgütleri içinde yer alan gençlik ve mahalli halk derneklerindeki uygulamada, ilk aşamadan başlıyarak ortaya çıkan oportisnist görüşlerin eleştirisidir. Gençlik ve mahalli örgütlerde genellikle iki sapma ortaya çıkar.

Birincisi, yukarda açıkladığımız kuruluş aşamasında belirmektedir. Sol oportünist ve doğmatik gruplar, kitlelerin somut taleplerine yan çizerek kitle örgütlerini sol daki fraksiyonların mücadele alanı haline sokmaya uğraşıyorlar. Herşeyden önce grupçu çıkarlarını hakim kılmaya çalışan bu tür fraksiyonların izlediği sekter tutum, kitleleri ya ürkütüyor ya da güncel sorunlarından kısır tartışmalarla uzaklaştırıp sağlıksız bir gelişme içine itiyor. Onların kitle örgütlerinde söndürdüğü bu politika, kafa bulandırmaktan, kavram kargaşalığı yaratmaktan başka bir sonuş vermiyor. Bu tutumlarının, özünde kendi sol sekter ideolojilerinin bir yansıması olduğunu bilelim ve bu sapma ile mücadelemizi ona göre saptayalım.

İkinci sapmaya gelince: Bu kitle örgütlerinin kuruluş aşamasını tamamlayıp artık bilinçlenen, sorunların tahlillerine bilimsel yaklaşımlar getirebilen kadro ve tabanın oluştuğu ikinci aşamada kendini gösteriyor. Bu sağ çizgi, ülke sorunları üzerine düşünme düzeyine ulaşan tabana devrimci bilincin yayılmasını engelliyor. Tabanın diyalektik gelişimini göremeyip onun ilerlemesini, ideolojik politik eğitimini frenliyor. Bu çizgi, tabana, halkın kurtuluş yolunu, izliyeceği aşamaları göstermekte aciz kalmaktadır. Çünkü, siyasi bilince devrimci anlam da erişmiş bir tabana sahip kitle örgütlerinin artık ağırlıkla bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine yönelmesi gerektiğini unutmaktadır.

Bu sagcı anlayış, ancak, düzen içinde mevcut bütün kuruluşlarını, örgütlerin ve bu arada demokratik kitle örgütlerinin siyasi bir rolü olmadığı, siyaset içinde yer almadığı görüşünden kaynaklanabilir ki bu tamamen burjuva görüşüdür, Çünkü, ülkemizdeki egemen sınıflar, demokratik kitle örgütlerine "siyaset yapamaz" sınırını koymuştur. Oysa kitle örgütlerinde önder durumda olan devrimcilerin önemli bir görevi egemen güçlerin koyduğu bu sınırları aşmaktır. Bu kesinlikle, günümüz koşullarında demokrasi mücadelesinin gereğidir elbette ki.

Sağ çizginin izlediği bu siyasetsizlik politikası, sonuçka sol oportünistlere yaramaktadır. Sol oportünistler, kitle örgütlerinde kuruluş aşamasından ve kendilerine kafa-koy yöntemlerine de başvurarak taban edinmektedirler.

Böylece, ilk aşamada sol sekterlik, lafazanlık ve ikinci aşamada olgunlaşma döneminde de siyasetsizlik kitlelere doğru devrimci yolu göstereememe kitle örgütlerinde oportünizmi geliştirmekte.

Demokratik kitle örgütlerinin, devrimci hareket açısından önemli bir özelliği daha vardır ki o da, proleteryanın öncü müfrezesini yaratmak için yola çıkan devrimci partilerin taze kan damarları oluşudur. Çünkü proleterya partisi, kitleleri ancak onlarla harekete geçirebilir. Kitle örgütlerinde yetişen devrimciler, artık bu örgütlerin düzeyini aşmışlardır. Onların devrimci faaliyetlerini, kitle örgütleriyle bağı koparmaksızın sürdürecekleri örgüt, artık işçi sınıfının öncü örgütüdür. Çünkü, partisiz devrimcilik olmaz (!) ve Marksist - Leninist devrimci partili devrimcidir.

Kişinin devrimci gelişiminde en yüksek aşama partili olmaktır. Ülkemiz koşullarında ise parti inşa etmekte görev almaktır

Ne var ki, ülkemiz solunda, kitle örgütlerini devrimci hareketin merkezlerini durumuna yükseltme anlayışı yaygındır. Siyasi mücadele şartlarının mevcut olduğu bu dönemde, partileşmekten ısrarla kaçınılıyor. Özellikle gençlik örgütlerinde yaygın olan bu anlayış bilimsel sosyalizme kesinlikle aykırıdır. Proleter devrimcilerin siyasi mücadele partileşmeleri leninist ilkelerin gereğidir.

Kitle örgütlerinde, devrimcilerin siyasi parti saflarında da devrimci mücadeleyi sürdürmelerini engelleyen oportünist görüşlere karşı mücadele bugün başlıca görevlerimizdendir.

Özetleyerik demokratik kitle örgütü anlayışımızı somutlaştıralım.

Ülkemiz, emperyalis - işbirlikçi burjuvazi- Feodalmutagallibe üçlü ittifakının egemenliği altındadır. Bu güçler tarafından sömürülen, ezilen emekçi halkımız, başta Amerikan emperyalizmini ve yerli işbirlikçilerine karşı işçi sınıfı öncülüğünde MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM mücadelesi içindedir. Demokratik kitle örgütlerinde yürütülen mücadele bu mücadelenin bir parçasıdır. Bu nedenle kitleleri "TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE" şiarı etrafında örgütlemek görevimizdir. Demokratik kitle örgütlerinde siyasetimiz bu olmalıdır. Ancak, aşamalı bir süreç izlemeli ve kitle örgütlerinin kuruluş aşamasında, kitleleri daha sonra kazanmak için onların demokratik taleplerine öncelik vermeliyiz.

Devrimci kadroların yetiştiği tabanın bilinçlendiği yani siyasi olgunluğa eriştiği ikinci aşamada artık siyasetimizi koymak zorundayız. Kitle örgütlerindeki halkımızın somut sorunları ile devrim sorunu böylelikle bütünlük kazanabilir.

- Kitle örgütlerinde: sekter tutumlarla, siyasetsizlikle, devrimcilerin siyasi partilerde örgütlenmesini engelleyen "Partisiz devrimcilik" anlayışıyla mücadele edelim.

- Kitleleri TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE" şiarı etrafında örgütleyelim.

MEHMET ÖZGEN

DOĞAL AFET DEĞİL SİYASAL REZALET

Eğer ayni şiddette iki depremde 64 Türkiye'de 10.000 kişi
sa bu doğal afet değildir, siyasal bir
zalettir. Bu siyasal rezaletin temel
ğımlı bir ülkenin gayri-milli sömürü
ları ve onların temsilcisi iktidarla
Türki depremler genelliğ
da olduğun iyasal rezaletin
linde egeme ve onların ik
larının ırkçı tikası da yat
Türkiye ım tarafın
bırakılmış ba dürülen bir
dir. Doğusuyla b ledir,
liyoruz. Ama bil en bir
ha var: o da Tür ayla
rasındaki önemli
ların oluşmasında
rı rol oynamadı. Bu
sınıfların sistemli
çı-şoven politika oyn
doğusunda ve güney do
ten bir halk yaşar. B
kıdır.

Yıllardır her bah
tutulan zorla asimile (öz
lışılan bu halk, kasıtlı o
bırakılmıştır. Bu nedenledir
depremler doğal afet olmaktan
rezalet halini almaktadır. Son
de de olan budur.

Van da neler oluyor? Dünyanın
cağından gelen yardımlar felakete uğra
ka kasıtlı olarak iletilmiyor. Burada
çeşit kasıt var: birincisi yardım konusu
yalar üzerine spekülatif ticaret yoluyla de
rem milyonerleri "Deprem Mütahitleri" yarat
mak, ikincisi yardımları depolayıp, daha son
ra AP'li, MHP'li, CGP'li politikacıların sağ-

öncü birliğe doğru..

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ BİRLİĞİ NİTELİĞİNDE, YOKSUL KÖYLÜLÜK SAFLARINDA DERİN KÖKLER SALMIŞ, DIŞARIDAN DEVRİM REÇETELERİ BEKLEMEDEN, TÜRKİYE GERÇEKLERİNE SOSYALİZMİN BİLİMİNİ YARATICI BİR RUHLA UYGULAYABİLEN, DOĞRU DEVRİMCİ ÇİZGİYİ SAPTAYABİLEN, O ÇİZGİYİ YÜREKLE İZLEYEBİLEN BİR PROLETARYA PARTİSİ TÜM DEVRİMCİLERİN GÜNDEMİNDEDİR. BU AMACA DOĞRU EMİN ADIMLARLA, KARARLILIKLA...

ladığı olanaklarmış gibi göstererek halka da ğıtmak, seçim yatırımı yapmak, yani halkın deprem acılarını oya çevirmek, AP'li CGP'li MHP'lilerden oluşan bir alt yardım komitesin den başka bir şey zaten beklenemez.

Yoksulluk *yüzünden* mağaralarda derme çatma kulubelerde gelişigüzel binalarda yaşayan bu bölge halkı bir depremle zaten bin lerce can yitirmişken, MC iktidarının bu iğrenç oyunları yüzünden telef olmaya itilmek tedir. Deprem yerindeki bir yabancının da de diği gibi "Jenosit (Soykırım) salt napalım kullanılarak yapılmaz" (Cumhuriyet 16 Aralık 1976) Gerçekten jenosit deprem bölgesi halkını karakışda aç ve çıplak açıkta bırakmak la da yapılabilir. Ve MC, iktidarının faşist partilerinin yaptığı da *bundan* başka şey de ğildir.

ALMAN EMPERYALİZMİ HEGEMONYASI PERÇİNLENİYOR

ET ile Türkiye arasında ilişkiler kiritik bir aşamaya geldiği bir sırada, Federal Almanya büyük iş çevreleri Türkiye ile AET arasındaki iktisadi ilişkileri düzeltmek için harekete geçmişlerdir.

Geçenlerde Federal Almanya'dan gelen bir işadamları delagasyonu MC hümkümetinin sorumlularıyla ve Türk iş adamlarıyla karşılaştı. Bildirildiğine göre Alman iş adamları Türkiye'den "Mükemmel izlenimlerle ayrılmışlardır. Ve bunlar birçok alanlara ortak yatırımlarda bulunmak için durumun elverişli olduğu izlenimine varmışlardır. Alman işadamları sıradan iş kimseler değildir. Bunlar Alman emperyalizminin belli başlı finan kapital kurumlarının temsilcileridirler. Temsil ettikleri firmalar arasında şunlar var: Siemens, Magirus-Deutz, Basf, AEG, Telefunken, Hochtief A.G, Daimler-Benz, Bosch, Carl-Zeiss, Deutscher Bank, Dresdner Bank ve Commersbank.

Ancak Türk resmi mercileri Almanların Türk Hükümetiyle ve Türk iş adamlarıyla öz gül yatırım teklifleri üzerinde konuşmalar yapmadıklarını sadece Türkiye'nin olanaklarını, bu ülkenin pazar koşullarını ve potansiyelini inceledklerini bildiriyorlar.

Alman delagasyonu Ankara'da iki gün kaldı ve Türk hükümeti temsilcileriyle görüşmeler yaptı. Alman iş adamları verdikleri demeçler de görüşmelerin olumlu geçtiğini bildirdiler Bu temaslarda alınan bir karara göre önümüz deki aylarda Türk iş adamlarından oluşan bir heyet Federal Almanya'ya gidecek ve bu ziyaretten sonra hükümetlerin yüksek görev lilerinden oluşan bir Alman-Türk ontak komitesi kurulacaktır. Bu ortak komitenin görevi iki ülke arasında sanayi işbirliği olanaklarını araştırmak olacaktır.

Görüşmelerin sonunda, Alman heyetinin başkanı Hans Gunther Sohl verdiği demeçte Türkiye'den her hal ve durumda mümkün oldu ğu kadar çok mal satın alınacağını ve ticari ilişkilerin düzeyini yükseltmek üzere sanayi işbirliği için gayretlerin arttırılacağını söylemiştir.

Öte yandan Sanayi Odaları Birliği Başkanı Nurullah Sezgin yabancı sermaye yasasının Türkiye'de yabancı yatırımlarını kolaylaştıracak biçimde yorumlanması gerektiğini beyan etmiştir.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Selahattin Kılıç ise daha açık konuşmuştur. Bu Bakan şöyle diyor: "Yabancı sermayenin akıllıca kullanılması Türkiye'nin iktisadi gelişmesini hızlandırabilir. Türkiye'de yabancı sermayenin yetersiz oluşu, bu konuda gereksiz siyasi tartışmalardan ileri gelmektedir. Bu yüzden Türkiye'de yabancı sermaye karşı dostca olmayan bir ortam yaratılmış ve bu sermaye Türkiye'ye gelmekten caydırılmıştır."

Besbelli ki MC hükümeti ülkeyi kendisinin sürüklemiş olduğu iktisadi çıkmazdan kurtarmanın başlıca yolu olarak yabancı sermaye yatırımlarına güvenmektedir. Öte yandan gene besbelli ki Alman tekellerinin temsilcileri Türkiye'nin dar boğazda oluşunu fırsat bilerek iktisadi-siyasi-ve askeri alanlarda yeni ayrıcalıklar elde etme peşindedirler. Ve anlaşıldığına göre bu ayrıcalıklardan bir kesimini kapalı kapılar ardında şimdiden elde etmiş bulunmaktadırlar.

Yabancı sermeye emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen bir ülkeye dış sömürüyü katmerleştirmek için gelir. Onun varlık nedeni sömürüdür. Bunu iyi bildikleri için kurtuluş savaşını yönetmiş olan kadro cumhuriyetin ilk yıllarında emperyalist tekellerin yatırımlarından kaçınmayı politik kasının temel ögelerinden biri yaptı. 1930'larda belli başlı yabancı şirket yatırımları millileştirildi. Bu gün işbaşında bulunan MC'nin temsil ettiği güçler soruna tam ters açıdan bakmaktadır. Yabancı sermayeyi bir bela değil, kurtarıcı olarak görmektedir. 1930'lar ile bu gün arasındaki bu fark burjuvanın millisiyle gayrı millisi, işbirlikçisi arasındaki farktan ileri gelir.

Söz konusu olan bizim işbirlikçi kapitalistlerin efendi değiştirmesi değildir. Emperyalist dünyanın başı dün de, bu gün de ABD emperyalizmidir. Yukarda saydığımız büyük Alman firmalarının hemen hemen tümü şu ya da bu biçimde Amerikan sermayesi ile ilişkilidir. Bununla birlikte kırk Alman iş adamının Türkiye'ye gelişi büyük önem taşır. Türkiye'nin iktisadi alanda doğru dan doğruya en çok bağımlı bulunduğu ülke Federal Almanyadır. Son on yıl içinde Alman ya ile dış ticaretimiz muazzam bir gelişme gösterdi. 1965'de Almanya'dan 83 milyon dolarlık mal ithal ediyordu Türkiye. On yıl sonra 1975'de bu ithalat bir milyar doları aştı. 1965'de Türkiye'nin Almanya'ya ihracaatı 72 milyon dolarken bu gün bu ihracat 305 milyon doları bulmaktadır. 1965'de Türkiyenin dış ticaretinde ABD'nin payı %23 idi. 1975'de bu oran %9'a düşmüştür. Aynı dönemde Fedaral Almanya'nın payı % 15 ten %22'ye yükseldi.

Türkiye yurtseverleri bu gelişmeleri dikkatle izlemek zorundadırlar. Egemen çevrelerin kapalı kapılar ardında emperyalist tekellerin temsilcileriyle hazırladıkları komplolar halkımızın daha da yoğun bir biçimde sömürülmesine, Türkiye'nin bağımlılığının katmerleşmesine yöneliktir. Ne döndüğünü bilelim. Komploları teşhir edelim. Halkımızı zamanında uyararak emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine karşı güçlü bir direnişi örgütlüyelim !

AVRUPA HAPİSHANELERİ TÜRK DOLU

Türkiye'deki yabancı uyruklulara, hatta bunların adi suçlu olanlarına dahi ayrıcalı lı işlem yapılır, hapse düşenleri kendi devletlerininin müdahalesiyle en kısa zamanda kurtarılırken, Avrupa hapishanelerinde yüzlerce Türkiyeli sahipsiz, umutsuz, terkedilmiş olarak yatmaktadır.

Büyük çoğunluğu işçi olan bu TC vatandaşları, genellikle dilini, töresini, yasalarını bilmedikleri yabancı çevrelere uyayamaktan ötürü mahkemelere düşmüş, yine dil bilmedikleri için haklarını arayamadıklarından ve kendilerini savunamadıklarından mahkum olarak zindana atılmışlardır.

Türk Dışişleri Bakanlığınca saptanabilen sayılara göre:

Almanya'da 673,
Fransa'da 38,
Belçika'da 9,
Hollanda'da 10,
Avusturya'da 27 Türk vatandaşı hapistedir.

Almanya'daki hükümlü Türkiyelilerin (iki si kadın, üçü çocuk olmak üzere) 60'ı Berlin (7'si kadın olmak üzere) 89'u Münih, 27'si Nürenberg, 12'si Mainz, 42'si Karlsruhe, (5'i kadın olmak üzere) 60'ı Köln, 88'i Stuttgard 67'si Hamburg, 70'i Düsseldorf, 44'ü Frankfurt 57'si Essen cezaevlerinde yatmaktadır.

Bu arada Türkiye'de iş bulamadıkları için kaçak olarak Avrupaya gelen Türkiyeli işçiler de, polip tarafından yakalandıkları zaman sorgusuz sualsiz haftalarca, aylarca çok ağır koşullarda gözaltında tutulmakta, sonunda Türkiye'ye gönderilerek yeniden açlığa mahkum edilmektedir.

Türkiye'de herhangi bir Amerikalı ya da Avrupalı en adi, en yüz kızartıcı suçtan mahkum olsa bile kendi devletinin konsolosluğu derhal müdahale ederek onu himaye altına alır. Oysa Avrupa'da hapislere düşen Türklerin durumundan Türk konsoloslukları ya hiç haberdar olmamakta ya da olsalar bile çoğunca ilgilenmemektedirler. Bu nedenle, yukarda verilen resmi rakamlar gerçeği yansıtmaktan uzaktır.

ALLENDE

baş tarafı sayfa 16'da

teki gelişmeleri sömürülen ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizmi yok edecek olan dünya devriminin parçaları olduğu temel gerçeğini değiştirmez. Filistin devrimi her şeyden önce kendi özgücüne dayanarak, o gücü seferber etmeyi bilerek, tüm dünyanın ilerici güçleriyle dayanışma halinde emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı kesin savaşı verecek; Arabın da Yahudinin de eşit ve özgür vatandaşlar olarak yaşayacağı bağımsız ve demokratik Filistin Devletini Filistin toprağında kuracaktır.

Emperyalizm ve siyonizm Orta-Doğudan er geç kovulacaktır. Bu kesin. Ve Filistin devriminin bu mutlu sonucun elde edilmesinde büyük katkıları olacaktır. Bu da kesin.

filistin ve şili: ALLENDE PUTLAŞTIRILAMAZ

TMGT'NİN DÜZENLEDİĞİ FİLİSTİN HALKI İLE DAYANIŞMA HAFTASI SÜRMEKTEDİR.14 ARALIK GÜNÜ YAPILAN AÇIK OTURUMDA TEP ADINA KONUŞAN MİHRİ BELLİ'NİN KONUŞMASINDAN BAZI BÖLÜMLERİ SUNUYORUZ.

Filistin devrimci harekitinin kaderi Orta-Doğu bölgesinde yaşayan tüm halkların, bu arada Türkiye halkının da kaderini çok yakından etkiler Filistin devriminin zaferi demek,Orta-Doğu'da emperyalizmin,siyonizmin ve Arap gericiliğinin yenilğisi demektir.Bu üçlü Türkiye halkının da düşmanıdır.Bundan ötürü Siyonistlerin gasbettiği vatanını kurtarmak için ,bu vatanda bağımsız ve demokratik bir devlet kurmak için, bu vatanda bağımsız ve demokratik bir devlet kurmak için savaşan Filistin halkının yanındadır halkımız.

Türkiye'den yüzlerce gencin gidip Filistin devrimi saflarına katılması rastlantı değildir.Filistin halkı ile halkımız arasında dayanışma ve kardeşlik şehitlerin kanıyla yoğrulmuştur.

Halkların kardeşliğinden,devrimci enternasyonalizmden söz ederiz.Türkiye'den genç devrimcilerin,gönüllü olarak FKÖ saflarına katılması ve Arap toprağında emperyalizme ve siyonizme karşı savaşması uygulamaaya konmuş,hayata geçirilmiş enternasyonalizmdir.Halkların kardeşliği böyle perçinlenir, böyle gerçekleşir.(...)

Biz,bilinçli Türkiye yurtseverleri olarak Filistin halkı ile en derin bir dayanışma duygusu içindeyiz.Bütün ezilen halklar için aynı duyguyu taşırız.Örneğin bugün CİA nın tezgahladığı en rezil bir faşizmin çizmesi altında ezilmekte olan Şili halkının çekmekte olduğunu biz,12 Mart açık faşizmini etinde denemiş yurtseverler olarak çok iyi anlarız.

Ama faşizm altında inleyen Şili halkıyla dayanışma başka şeydir,Allende'nin siyasi çizgisini devrim reçetesi diye Türkiye'de savunmak,onu bir anlamda putlaştırmak başka şey. Allende' Şili emekçi halkının ulusal ve demokratik istemelerini içtenlikle savunan, ABD emperyalizmine ve yerli işbirlikçi hainlere gücü yettiğince karşı koyan dürüst bir politikacıydı, bir yurtseverdi. İnançları uğruna kahramanca ölmeyi bildi . Ama Allende'nin icraatı bize devrimin nasıl yapılacağını değil, nasıl yapılamıyacağını gösterir. Sana inanan halkın oylarıyla iktidara geliyorsun ve korkunç bir gaflet içinde Pinochet gibi bir emperyalist ajanını,bir faşist celladı silahlı kuvvetlerin başında tutuyorsun. İşçiler,köylüler "silah silah" diye sana yalvarıyorlar, sen onları silahsız bırakıyorsun. Ve bu CİA ajanlarının anti-faşist görevlileri birer birer öldürdüğü bir ortamda oluyor.Tarih böylesine yanılğıları affetmez. Ve affetmemiştir.Böylesine bir aymazlık içine düşen bir lider halk önünde, tarih önünde sorumludur. Allende'yi FKÖ lideri Arafat ile kıyaslarsak en çetin koşullarda,hemen hemen sıfırdan başlayarak Filistin halkının davasını dünya politikasının başta gelen sorunlarından biri durumuna getirebilen Arafat'ın aynı yanılğıya düşmediğini belirtmek gerekir.

Kısa bir süre önce Türkiye solunda yer alan bir parti Şili halkı ile dayanışma konserleri düzenledi.Bu,elbette ki,iyi bir şey. Ama bu konserlerin Allende'nin yanlışlığı saptanmış çizgisinin ululaştırılması vesilesi yapılması iyi bir şey değil. Aynı parti filistin halkıyla dayanışma haftasını desteklemeyi reddetti. Bu üzücüdür. Bu,devrimci bilimi yaratıcı ruhla kendi toplumunun gerçeklerine uygulaayarak doğru devrimci çizgiyi saptamak gibi, o çizgiyi yürekle izlemek gibi proleter devrimci bir tutumdan uzak olduğunu gösterir. Bu,sosyalistligin senin için günün modasını izlemekten ibaret olduğunu gösterir.(...)

Filistin devriminin düşmanları bellidir. Dostları da bellidir.Öteki ulusal kurtuluş hareketleridir dost,sosyalist dünyadır dost uluslararası devrimci işçi hareketidir dost Belli bir tarihsel anın bazı geçici nitelik